

Sofriment i agraïment en la pandèmia

Dm, 2/06/2020 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

(Dolors Sitjes) Perquè anomeno aquest compartir amb vosaltres sofriment i agraïment? Doncs molt senzill. Sofriment i agraïment han sigut dues actituds, sentiments, aspectes... que, des de la segona quinzena de març, han bategat i bateguem amb força dins el meu cor, en la meva ment, en tot el meu ésser.

Tot el viscut en l'etapa més sagnant de l'actual epidèmia Covid-19 és difícil de narrar.

-Mort de persones amb identitat pròpia, que et regalen el seu somriure i t'estrenyen la mà en el moment que entres en el seu procés de vida. Mirades profundes, espantades, tristes, mirades que et descobreixen i parlen de l'estat del cor, de l'ànima. Persones tristes, defallides, decaigudes, espantades. I tu, que estàs al seu costat sense fer altra cosa que acompanyar, et preguntes "en què pensen"? I com va fer Jesús de Natzaret, guiada pel nostre Déu de Vida intentes entrar i entendre el seu missatge, aquest missatge silenciós que t'arriba enmig de la lluita per sobreviure.

-Familiars preocupats, que pateixen i que, sense voler-ho, es troben endinsats en un marc d'aïllament que no els permetrà poder estar en el que possiblement serà l'últim relat de la vida de la persona que estimen.

-Professionals desbordats, tant en el terreny emocional com terapèutic. La sobrecàrrega de treball, la falta de recursos, la preocupació de no poder donar la suficient dignitat a la naturalesa humana de la mort produeix en ells un patiment emocional difícil de gestionar i sobreportar en el dia a dia.

-Un període de sofriment i dolor en el terreny afectiu i emocional, tant en la persona malalta i la seva família, com a mi que he intervingut i acompanyat alguns d'aquests processos a l'hospital de Granollers on la Comunitat Vedruna hi és

present des de l'any 1855.

Un període de *sofriment i dolor* en tots els professionals de la Institució que amb competència, cadascun des del seu àmbit de responsabilitat, a mesura que han passat els dies s'ha anat canalitzant i ha possibilitat harmonitzar progrés tecnicocientífic amb humanitat.

Un període d'*agraïment i acció de gràcies*. Sí, un gràcies per haver pogut acompanyar incondicionalment aquest "moment". Un moment que, amb els anys de vida donada al servei de les persones malaltes i els seus familiars, no havia viscut mai.

Amb moltes persones ingressades, que algunes han mort i d'altres amb sobreviscut, hem pregat i lloat Déu Senyor de la Vida. Amb algunes individualment, amb d'altres comunitàriament. Per una estona l'habitació es convertia en un petit santuari on paraules de Jesús, salms i invocacions al Déu de la Vida ens confortaven, alliberaven de la por, ens pacificaven i ens obrien la porta de l'esperança: "Nada te turbe, nada te espante... sólo Dios basta. El Señor és la meva força, el Senyor el meu cant, en Ell confio i no tinc por..". ressonaven amb força. Extraordinari.

I la relació amb els familiars directes, matí i tarda no ha faltat. Tots esperaven la trucada i era emocionant el que compartien. I per no allargar-me més transcribo el sentir d'una filla que va perdre la seva mare: "em sento molt afortunada en aquests moments on molta gent no ha tingut qui donés consol als seus familiars; és tan gran el que has fet per nosaltres!! Has acompanyat a la mama fins l'últim moment i això ens ha ajudat a assimilar la seva marxa amb serenor. Cada matí i cada tarda esperava la teva trucada com si això m'acostés a ella, com si fos jo qui li hagués fet companyia... segur que ella també t'està agraïda. Ja saps que era molt servicial i generosa. Una abraçada de tot cor!!"

I després d'aquest intens "estar" i "acompanyar", al final del matí m'asseia en un espai del jardí d'una zona de l'hospital per pacificar el cor, contemplar, agrair i estar amb Jesús. I ara que, almenys en el meu entorn, els mantres canalitzen l'emoció de molts professionals, jo resava el meu "mantre cristià". L'instrument no era cap altre que els cants de Taizé. I companys i companyes de treball que em veien i em preguntaven què feia, compartia amb ells que resava en "meu mantre cristià".

Dolors Sitjes és germana vedruna i membre del Servei d'Acompanyament Espiritual i Religios de l'Hospital Asil de Granollers